

Šerif Strašák seděl na verandě srubu a nastavoval postupně všechny svoje údy podzimnímu sluníčku. Ten, který ho pozoroval z dálky, určitě by mu záviděl tuto idylku. Ale zblízka by zjistil, že tvář tohoto drsného zálesáka je zamračená a pokrytá chmurami. Nebylo také divu. Za tři týdny se měl konat výroční potlach T. O. Údolí bláta zároveň spojený s oslavou desetiletého trvání osady.

Řekli byste si, co je na tom za problém? Ale byl jeden a velký.

Ceny byly nachystané, maso na guláš zamluvené, ale nebylo dřevo na slavnostní táborák! Zdá se to neuvěřitelné, ale od poslední zimy byl les široko daleko kolem srubu vymetený do posledního luntu. A hajný Žaloudek, ten měl v revíru spočítanou každou šišku. Ona totiž tuto palčivou kalamitu hlavně zavinila malá udírna, kterou kluci postavili minulý rok u srubu a kde se potom udilo vše, co mělo dvě i čtyři nohy. Ostatně podrobnější informace by vám ochotně předali místní obyvatelé z blízké vesničky Újezda, kteří se jaksi stále nemohli dopočítat svého bravu a ni čtvernohých hlídačů a přátel člověka.

Co tedy naplat - dříví nebylo.

Náhle se Strašákovi otřelo cosi chlupatého o nohu a přátelsky na něho zavrčelo. Bylo to chlupaté psisko hajného Žaloudka, kterému jeho pán dal opravdu vzhodné jméno "César". A vzápětí už také mohutný oblak smrdutého dýmu těžko definovatelného složení zvěstoval příchod samotného pána a vládce zdejších hvozdů.

Hajný Žaloudek totiž navzdory všem příkazům při všech svých toulkách po revíru, nevyndal z pusy začouzený čibuk, který mu snad nikdy nevyhasl a do kterého pan hajný cpal tajemné směsi vlastní výroby. Všeobecně totiž kolovala pověst mezi zdejšími lidmi, že hlavní složka tohoto kuřiva jsou koňská kopyta. "Tak co mladej," spustil Žaloudek, "jak to tady u vás vypadá? Jak tak hledím, vyvaluješ se tady jako divočák v bahně a jeden když po vás něco chce, aby se za váma hnál přes celej les s jazykem na vestě!" To byla jasná pobídka a Strašák už taky nelenil a vzápětí přinesl ze sklípka láhev chladného piva. Hajný si mohutně lokl, až to žbluňklo a spustil: "Tak tedy vo co jde: Příští tejden pořádají lesáci spolu s hasiči v Újezdu v hospodě tancovačku. Měla tam hrát "Stavinohova pětka" z městečka, ale bubeník dostal žlučnickovej záchvat a včera ho odvezli do špitálu. Starej Stavinoha rezolutně odmítá jít hrát, protože bez bubnu neodehraješ ani funus. Jenomže v celým okolí se všechno těší, jak se zase vytrdlujou a tak jsem si vzpomněl na vás. Však jsem vás už mockrát slyšel v hospodě hrát a bylo to docela prima. Samozřejmě, že byste to měli se všema náležitostma. Instrumenty vám odvezou traktorem z lesního závodu. A až pojedete zpátky, můžete si naložit v zatačce "U křížku" ty dva metry dřeva, co tam stojí. Už jsou dávno odepsané a nikdo to neodváží, tak jsou vaše!"

Myslím, že není třeba popisovat nadšení, které se zmocnilo ustaraného šerifa. Měli jsme totiž na osadě opravdu docela slušnou kapelu, která dělala čest svému názvu "Šmidli bojs". A pak samozřejmě, hlavně možnost získání tolik potřebného dřeva rozhodla.

Na osadě propukla horečná činnost, sháněly se lidové hity, vylepšoval se styl hry, zkrátka jsme se snažili, aby nebyla ostuda. Posléze nadešla tolik očekávaná sobota ?

V hospodě "U Bártlů" se nesly éterem zvuky harmoniky, sladce podmazávané houslemi, basa tvrdě odsekávala rytmus tanga. Noc už se přehupsla k ránu a v tomto pokročilém čase a hlavně po zkonzumování různých nápojů, kterých byl dostatek v místním

"Pekle", zdál se svět exotický a plný svodů a dobrodružství.

Dcerky se silně tiskly na prsa ramenatých lesáků nebo se shlížely v uniformách místního spolku požárníků. Není proto divu, že se též mnoho párků vytratilo pod pláštěm noci počítat, kolik ještě zůstalo na nebi hvězdiček.

Seděli jsme všichni u čestného stolu na jevišti, hned vedle naší kapely. V čele stolu přijímal Strašák ovace a díkuvzdání od místních pořadatelů, nafukoval se jako holub, přitom ovšem nezapomínal na pivo, kterého bylo stále dost. Jak ale doba pokročila, začala dosedat únava i na milého šerifa, a tak jsme ani nezpозorovali, že jeho místo bylo najednou prázdné. Jenom venku před hospodou by mohl nahodilý chodec spatřit, jak se kolem zaparkovaného traktoru s valníkem protáhl poněkud vrávorající stín. Bylo slyšet funění jako když jde divočák z bukvic, temné zadunění a pak už byl klid.

"U Bártlů" doznívaly tklivé tóny písničky "Dobrou noc má milá ?" a zamilované párky se ještě snažily užít co se dalo. Lesáci se objímali s hasiči slibující si přátelství až za hrob. A v "Pekle" byla vřava jako by tam řádilo sto luciferů. Kluci si balili instrumenty a basista Prcek nadával, že mu někdo šlohl futrál od basy.

Nakonec jsme ale vše šťastně dopravili na valník a za povznesené nálady se s námi traktor rozjel ze vsi. V poslední chvíli se ještě u valníku vynořil z oblaku dýmu hajný Žaloudek volaje: "Nezapomeňte hadi na to dříví!"

A tak jsme jeli, aniž by si kdo všiml, že mezi námi kdosi schází. Byl to Strašák.

V zátočině "U křížku" jsme se vyvalili z valníku a hromada dřeva na vlečce rychle rostla. Je pozoruhodné, jaké umí člověk vyvinout úsilí, když má možnost získat něco zadarmo. A tak vzápětí jsme seděli zase na plném valníku a řítili se silnicí dolů k naší osadě, řvouc jako praví kanadští dřevorubci.

A potom přišlo to osudné skládání. Dřevo létalo přes potok a v tom náhle když harmonikář Šiša pohnul silným polenem, ozvalo se kvičení jako když podřezávají podsvinče. Zůstali jsme v tu chvíli načisto zkoprnělí. Hrůza nás lechtala za krkem a stahovala hrdlo. Myslím, že v tu chvíli každý z nás vystřízlivěl. Řev totiž neustával a ozýval se právě z hromady dřeva na valníku.

"Proboha, kluci, dyť je to Strašák," zvolal najednou Prcek.

A já myslel, že mu v tu chvíli vypadnou oči. "Von je pod tou hromadou!" V mžiku jsme se prohrabali k tomu nešťastníkovi a tu jsme poznali, co se stalo.

Nebohý šerif, už notně unavený, zalezl na valník do futrálu na basu. Kdo znal, jaký měl tvrdý spánek pochopil, že v dané situaci nebylo možné Strašáka probudit. Na valníku ve tmě si samozřejmě nikdo ničeho nevšiml a zasypat dřevem tohoto smolaře, už bylo jenom dílem okamžiku. Nutno ovšem dodat, že měl nakonec velké štěstí a neutrpěl nějaké vážnější poranění. Je sice pravda, že nějaký den hrál všemi barvami a lidé z blízkého okolí ho pro různé otoky a boule nemohli poznat. Dokonce na zádech měl vytištěné fialové letokruhy od polen, což je zajisté rarita.

Ale nakonec se náš výroční potlach vydařil a Strašák se stal hrdinou dne, když stále barvitěji líčil svoje hrdinství a obchodního ducha. Inu, byl to šerif Strašák!!!

Ivn

(Čestné uznání v soutěži o Dřevěnou hubu 1982)

Dva metry dřeva

Napsal uživatel Ivn

Pátek, 06 Březen 2009 04:00
